

Arrest

nr. 122 377 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANHEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 januari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 15 januari 2014 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen luiden als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2013 werd ingediend door (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 2010 in België verblijven, Mevr. D., L. geïntegreerd zou zijn, zij Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, diverse cursussen volgt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen en foto's voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat zij hogere studies volgt is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Aangaande de medische elementen m.b.t. Mevr. D., A.: haar aanvraag art. 9ter werd op 17.12.2013 geweigerd. Medische elementen worden in een aanvraag art. 9bis hoe dan ook niet weerhouden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.01.2012 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure — namelijk ongeveer een jaar en drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Daar het asielaanvraag van betrokkenen als niet geloofwaardig werd bevonden door onze asielinstanties, kan met de beweerdte vrees voor terugkeer geen rekening gehouden worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : D. voornaam : L. geboortedatum : 28.12.1978 geboorteplaats : Echmiatsin nationaliteit : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/09/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 20/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van ontontvankelijkheid op. Zij betoogt dat er geen verknochtheid bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

2.1.1. De Raad stelt vooreerst vast dat meerdere vorderingen slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk zijn indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn wat betreft hun voorwerp of hun grondslag, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen t.a.v. één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen. Bij gebrek aan dergelijke samenhang, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in één enkel verzoekschrift twee afzonderlijke bestreden beslissingen aanvecht, namelijk enerzijds een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze zijn in één beroep niet verenigbaar met een goede rechtsbedeling, gelet op het feit dat het gaat om onderscheiden beslissingen die geen enkele band of samenhang vertonen, wat de duidelijkheid van de te voeren debatten schaadt. De combinatie biedt geen enkele bijzonder voordeel voor de verzoekende partij.

Gelet op het feit dat er in principe geen voorrang aan belang is tussen de twee aangevochten bestreden beslissingen, en de verzoekende partij evenmin in haar verzoekschrift duidelijk maakt welke bestreden beslissing zij het belangrijkste acht, zal het beroep enkel behandeld worden voor zover het handelt over de eerst in het verzoekschrift vermelde beslissing, met name de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze is immers eerst vermeld in het verzoekschrift. De opgeworpen middelen zullen, na de beoordeling van de eventuele ontvankelijkheid ervan, dan ook enkel ten aanzien van deze bestreden beslissing worden besproken.

2.1.2. Gezien het voorgaande is het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat op basis van de bestreden beslissing niet kan worden aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat voor haar wanneer zij terugkeert naar Rusland. Zij stelt dat de buitengewone omstandigheden wel uitgebreid aan bod zijn gekomen in de aanvraag. Het was immers onmogelijk om terug te keren, gelet op het gevaar dat zij allen lopen en de medische toestand van de moeder van de verzoekende partij. Zij mag immers niet reizen. De veiligheidssituatie voor de

verzoekende partij in Rusland is zeer problematisch aangezien er een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en aldus ernstige schade door een overheidsinstantie (volgens de verzoekende partij de politie) of derden. Of dit conflict nu wordt veroorzaakt door de politie, de autoriteiten of derden doet niet ter zake, omdat de verzoekende partij en haar familieleden slachtoffer blijven. Hiertoe dient de verzoekende partij niet noodzakelijk het bewijs te leveren van haar individueel risico. In het licht van de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak is artikel 3 EVRM verkeerd toegepast, aangezien de overheid geen effectieve bescherming aantoonde of kan verzekeren voor de verzoekende partij en haar familieleden. Artikel 3 EVRM is dan ook geschonden.

3.1.2. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid onder meer aanhaalde dat zij het land van herkomst is ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en dat er nog steeds gevaar is bij terugkeer. Tevens wees zij op de medische toestand van haar moeder, die deze laatste zou verhinderen terug te keren. Zij wees ter zake op de hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het volgende motief bevat met betrekking tot deze elementen: *“Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.01.2012 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure — namelijk ongeveer een jaar en drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Daar het asielrelaas van betrokkenen als niet geloofwaardig werd bevonden door onze asielinstanties, kan met de beweerde vrees voor terugkeer geen rekening gehouden worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

Verder wordt gemotiveerd: *“Aangaande de medische elementen m.b.t. Mevr. D., A.: haar aanvraag art. 9ter werd op 17.12.2013 geweigerd. Medische elementen worden in een aanvraag art. 9bis hoe dan ook niet weerhouden.”*

3.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 EVRM beperkt zich tot de loutere bewering dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren, gelet op het gevaar dat zij allen lopen en de medische toestand van de moeder van de verzoekende partij omdat zij niet mag reizen, alsook dat de veiligheidssituatie voor de verzoekende partij in Rusland zeer problematisch zou zijn aangezien er een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en aldus ernstige schade door een overheidsinstantie (volgens de verzoekende partij de politie) of derden. De verzoekende partij maakt deze loutere beweringen echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk, zodat zij niet aannemelijk maakt dat het betreffend motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, dit immers in het licht van de vaststelling dat de asielaanvraag van de verzoekende partij en haar familie werd afgewezen en in die optiek al een grondig onderzoek werd gevoerd naar het risico op vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst. Verzoekende partij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat deze beoordeling thans niet meer geldt. Verder betwist zij evenmin dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inzake de medische problematiek van haar moeder werd verworpen zodat er niet kan worden ingezien waarom de medische toestand van haar moeder nog een obstakel zou vormen voor de terugkeer naar het land van herkomst. Met haar bloot betoog toont verzoekende partij op geen enkele wijze de kennelijke onredelijkheid aan van de betreffende motivering in de bestreden beslissing.

Het is dan ook duidelijk dat zij met deze loutere beweringen de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat er effectief wordt aangetoond dat er een reëel risico is voor haar leven en dat van haar familieleden, des te meer daar de zieke moeder van de verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. De verwerende partij heeft op die manier met onvoldoende kennis geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn in hoofde van de verzoekende partij en haar familieleden. Nochtans geeft de verwerende partij toe dat de verzoekende partij en haar familieleden voldoende in de Belgische maatschappij geïntegreerd zijn. De verzoekende partij is immers het toonbeeld van integratie. Al de bijkomende stukken toonden dit meer dan voldoende aan. Bovendien studeert zij nog, gaat haar kind naar school en is de medische toestand van haar moeder kritiek. De buitengewone omstandigheden zijn dus voldoende aangetoond. Deze zijn evenwel onvoldoende nagegaan door de verwerende partij, ondanks het feit dat zij deze elementen 'los' ziet van elkaar. Integendeel, alle elementen moeten in beschouwing worden genomen om een redelijke beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing is genomen zonder grondige kennis van zaken. In ieder geval houdt de verwerende partij geen rekening met de individuele situatie van de verzoekende partij en haar familieleden. De verwerende partij heeft zich op foute feitelijke gronden gebaseerd. Er is niet aan de draagkrachtvereiste van de motiveringsplicht voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en de verwerende partij zelfs de feitelijke gegevens in het land van herkomst onterecht heeft overwogen of zelfs niet heeft onderzocht, noch de individuele elementen van de situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aangevoerde en uitgebreide argumenten in haar asielaanvraag. De motivering is dus niet afdoende en adequaat. De feiten werden verkeerd geïnterpreteerd, zodat de beslissing onredelijk is in dit geval.

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.3. Een onderzoek naar de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht houdt in casu een onderzoek in naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.2.4. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.2.6. In haar aanvraag van 8 november 2013 heeft verzoekende partij het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

- vrees voor terugkeer,
- medische toestand moeder.

Verder heeft zij haar integratie en inburgering aangevoerd. Zij wees op haar inschrijving in de studierichting boekhouden, haar deelname aan activiteiten van de buurtwerking en integratiebevorderende activiteiten. Verder legt zij getuigenverklaringen voor alsook foto's die haar engagement bevestigen en het feit dat zij een rijbewijs heeft gehaald. Verder beriep zij zich op artikel 8 EVRM en het feit dat haar dochter hier school loopt.

Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

3.2.7. Wat betreft haar argument dat er effectief wordt aangetoond dat er een reëel risico is voor het leven van de verzoekende partij en haar familieleden, des te meer daar de zieke moeder van de verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partij herhaalt de elementen van integratie, het schoollopen van haar kind, en het feit dat haar moeder ziek is. Met het louter herhalen van de elementen die zij in haar aanvraag aanhaalde als buitengewone omstandigheden maakt zij echter niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande kennelijk onredelijk, laat staan fout zijn. De bestreden beslissing bevat duidelijke motieven met betrekking tot deze elementen die als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd: *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*, en *“Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Aangaande de medische elementen m.b.t. Mevr. D., A.: haar aanvraag art. 9ter werd op 17.12.2013 geweigerd. Medische elementen worden in een aanvraag art. 9bis hoe dan ook niet weerhouden.”* De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet op concrete wijze.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekende partij opnieuw betoogt dat het schoollopen van haar dochter een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Waar verzoekende partij nog lijkt te menen dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele “methode” of “werkwijze” voorschrijft die de verwerende partij moet volgen bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

Verzoekende partij kan voorts hoegenaamd niet gevolgd worden waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar individuele situatie en die van haar familieleden, gelet op de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen beoordeeld werden in functie van de feitelijke gegevens die eigen zijn aan de zaak van de verzoekende partij.

Uit voorgaande bespreking blijkt dan ook dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en de verwerende partij zelfs de feitelijke gegevens in het land van herkomst onterecht heeft overwogen of zelfs niet heeft onderzocht, zoals zij in haar verzoekschrift betoogt.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen dan ook niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER